

El piano | Míriam Cano | Actualitzat el 12/08/2015 a les 21:46

Obrir el cor a l'Univers

Les trenta cançons que han precedit aquesta, cadascuna en la seva mesura, podrien cabre a la meva cinquena dimensió particular

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=D5XuMWRHGUS>

Fa cosa d'un any, vaig començar a interessar-me per la física quàntica. A mi, que tinc el cervell clarament decantat cap a les lletres pures, sempre m'havia semblat molt difícil entendre tot això dels àtoms, les partícules i les teories sobre la creació de l'univers, fins que de cop alguna llumeta es va encendre i vaig establir la connexió entre l'humanisme, les emocions i les lleis que intentaven explicar com es regia el cosmos.

El més probable és que si un físic o un astrònom em sentissin explicar les meves interpretacions es posarien les mans al cap, però el cert és que com més m'endinso en la incertesa d'Heisenberg, la relativitat d'Einstein o la teoria de cordes, més veig que algunes de les coses que afirmen serveixen per explicar alhora quelcom tan gran com les galàxies i quelcom tan insignificant com les meves emocions.

Molt abans que Christopher Nolan plantés en Matthew McConaughey en aquella mena de biblioteca eterna a la cinquena dimensió d'*Interstellar* (2015), The Byrds obrien el seu disc més memorable amb *5D (Fifth Dimension)*, una cançó preciosa a mig camí entre el viatge lisèrgic i la teoria de la relativitat. Bé, en realitat, sobre la dimensió que el mateix Einstein va deixar per impossible en no poder provar-ne l'existència.

Amplada, llargada, profunditat. Tres dimensions. Una quarta de propina: el temps. Al 1915 tenim l'espai-temps. Sis anys més tard, Theodore Kaluza intenta explicar la cinquena dimensió mitjançant la unificació de la gravetat i l'electromagnetisme, però només pot provar-se matemàticament. Anys més tard, la teoria de cordes ampliarà les dimensions possibles i desconegudes fins a onze o més.

Com que aquestes coses em costen d'entendre, jo m'estimo més veure la cinquena dimensió com la imagina en Jim McGuinn a la cançó. Una mena de lloc atemporal, desgovernat i on és possible trobar l'essència de les coses. On és possible entendre-les de manera profunda. On et sents inexplicablement en pau. La malla etèria de què parlava Einstein portada a un extrem espiritual. Les portes de la percepció de què parlava William Blake, sense haver de prendre cap àcid.

?I vaig obrir el meu cor a l'Univers sencer i vaig veure que era ple d'amor?, canten els Byrds. I jo m'adono tot d'una que les trenta cançons que han precedit aquesta, cadascuna en la seva mesura, podrien cabre perfectament a la meva cinquena dimensió particular. A la dimensió en què no he de justificar per què crec les coses que crec, per què actuo com actuo i per què mai perdo la fe. A la dimensió on em deixo portar sense parar d'observar tot allò que passa al meu voltant, un lloc abstracte que és científicament complex de demostrar però que jo m'he fet a la mida del meu pensament.

La cançó trenta-u explica el lloc des d'on he escrit la resta, més enllà de convencions i límits bi, tri o fins i tot tetradimensionals. I el millor és que com que ningú l'ha vist, tots podem tenir una cinquena dimensió a la nostra vida.

I surar-hi sempre que ens calgui.

Foto: Zach Stern

Cançó: *5D (Fifth Dimension)*
Disc: *Fifth Dimension* (1966)
Grup: The Byrds